



Múltidéző

80 éve, 1930-ben jelent meg Dénes Gizella (1897-1975) író Glória c. novellája, amely méltán nem került a magyar irodalom aranylapjaira, azonban számunkra azért érdekes, mert az eddig ismert legkorábbi szépirodalmi mű, amelynek szereplője és ihletője a Székesegyházi Énekiskola fiúkórusa és a Székesegyház káptalani nagymiséje. Élve a Kórus híradó dupla-száma adta lehetőségekkel, teljes terjedelmében közöljük az írást.

Dénes Gizella: Glória

(Magyar Kultúra 1930. (XVII.)/2. (jan. 20.) 73-77.)

Hosszan, mélán zengett a várplébánia órája. Ott úszott a hang halkán, különös melódiával a szélesen terpeszkedő, egymást átölelő gesztenyefák lombjai felett, a kioszk hófehér széksorai között. Aztán csak elveszett, elmorzsolódott az idő végtelenjében, a nappal felőrlő lármájában. Amikor utolsó halk, kicsiny rezdülése reszketett a levegő-ég csodálatosan tiszta kékségében: a sétányok kavicsa éleset csikordult és egy nagyon magas, nagyon karcsú és elegáns férfi ballagott fel a kioszk lépcsőjén. Vállai előrehajoltak egy kicsinyt, szinte lehúzták a föld felé az érettre ezüstözött, finom metszésű fejét.

A kioszk tulajdonosa, Menczel pincérré fűrgsedett újra e percben s otthagya a kényelmes, mélyöblű karosszékét. Útjában szinte fellökte a mellette ácsorgó pikkolót.

– Alázatos szolgálója, jóreggelt kívánok, kedves Mester... – hadarta tiszteletteljes szolgálatkészséggel s szalvétával leporolta a széket. – Kávét, teát méltóztatik?

A Mester leemelte aranyfoglatú szemüvegét, néhányszor megtörölte és újból visszatette.

– Teljes reggelit kérek. – A kávét szűrve, hab nélkül...

– Igenis, Mester – lelkendezett Menczel – barnán és forrón... Igenis, azt még tudom...

A Mester, Szergova Tamás végigsimított fején. Keskeny újjai percekig pihentek a sűrű ezüstszőn hajban. Kicsit elmosolyodott, ahogy a kávés elhí-

zott, kövérkés, nyugodt arcát nézte. Tanakodva húzta össze homlokát, mintha keresgélt volna valamit...

– Honnét ismer engem?

Menczel mosolygott. Szemei fénylettek s önértzetesen mosolygott.

– A Royalból kérem... Nem tetszik emlékezni, odajártak akkoriban mind a fiatal művész urak... Persze már régen volt az. Én még csak pikkoló voltam akkor, huszonöt esztendeje...

Szergova Tamás bólintott. Halovány, árnyék-szerű mosoly futott át az arcán. Lassan, szinte szomorúan sóhajtott.

– Huszonöt éve! – dörmögte, aztán komoran, sokáig és csendesen nézte a tulajdonos arcát, mintha kereste volna emlékezetében az egykori ismerős vonásokat. Később megingatta fejét s újból ajkára vette az előbbi szót.

– Magát, azt hiszem, Dezsőnek hívták...

– Igenis, igenis – hajlongott boldogan a kávés és a hosszú, hosszú esztendőket felejtve, szinte ráborult a festőre. – Hát mégis tetszik emlékezni? Bizony, nagyon régen volt!

Most összenevettek. Szergova Tamás keskeny, mongolos metszésű szemei nedvesen hunyorogtak.

– De azért én nem tartozom magának, kedves Dezső – mosolyodott el vidáman s nagy-nagy melegséget érzett szíve körül. – Mondja meg igaz lelkére...

Menczel megdörzsölte kezeit. Legyintett.

– Nem hiszem, ó dehogy! Meg aztán, ha tartozna is, én azt már úgysem kérném. Ma már nem...

A festő körülnézett a tiszta, virágos, gondozott helyiségben.

– Persze, meggagdagodott, úgy-e?

– Hát Istenem, csak van valamije az embernek. Valamit sikerült szerezni, ámbár nehéz az élet!

Erre már nem volt kíváncsi a Mester. Sóhajtani, nehéz, felszakadó keserőséggel panaszkodni, ezt talán ő is tudott volna. Elfordította hát fejét és konokul a fák közé nézett.

– Ezek is hogy megnőttek azóta – tört ki s egészen elcsendesedett, elhallgatott. Menczel megértette ezt a csendet és észrevétlenül tovább surrant. Még pikkoló korából tudta a kávés, hogy vannak

emberek a vendégek között, akik úgy tudnak nézni, hogy senkit se látnak maguk körül, hogy csak a nagy, szólan semmit szemlélik átkos mozdulatlanlanságban. Tudta azt is, hogy ezeket ilyenkor egyedül kell hagyni, mert kinszenvedés számukra minden szó. A reggelit most már a pincérre bízta, ő maga megkereste az aznapi lapot és a feleségéhez ment a pénztár mellé.

– Nézd csak Margit, ott van a híres festő, a Szergova Tamás. Tegnap este jubileumi bankettet rendeztek tiszteletére a kaszinóban...

Az asszony egy pillanatra felkőnyökölt a pultra. Megigazította a haját, ahogy nézte a festőt.

– Öreg – mondta lebiggyedt szájjal – öreg, ősz ember ez már!

– Hát Istenem... Huszonöt esztendő!

Aztán csend lett. Körül, a sétatér fái alatt egykedvűen dolgoztak az utcaseprők. Finom, könnyű homokszemek felhőztek könnyed aranyban s valahol, valamelyik közeli kanonok-kertből rigófüty harsant a fényes, áttetsző tavaszi vasárnap reggelébe.

Szergova Tamás, ahogy felhőrpintette a kávé utolsó cseppjét, vizet ivott, aztán cigarettára gyújtott. A kékesen kanyargó füstcsík egyenesen a lombok közé suhant és vitte magával a Mester tekintetét. Ez a tekintet lassan elengedte szokásos rideg merevségét: elmélyült, elsötétült. Gyengéd, lágy hullámok futottak rajta keresztül s pupillája lassan olyan fényes lett, akár a csodálkozó gyermekeké, avagy a merengő asszonyoké. Esztendők, évtizedek remegtek a Mester szemeiben s bármerre nézett, bárhova fordult, csak jöttek, rohantak feléje egykori ifjúságának képei. Mintha megritkultak volna a dús lombok: az ágakról régi arcok és régi emberek nevettek reá. Mindent és mindenkít megtalált ebben a kavargásban, csak önmagát, az egykori, elfelejtett lényét nem találta meg, bárhogy törtek is rája emlékek és nevek. Idegennek és ismeretlennek érezte magát mindeme zürzavarban s az esti banketten – amelyre pedig deputációval hívta a város – nem tudott fölzengetni mosollyal körülnézni az ünneplők között. Pedig sokakat ismert közülök. A polgármester, a főjegyző például iskolatársai voltak. Velük együtt jogászokodott, ivott, dorbézolt, míg csak itt élt a különös, reneszánsz-csendességű, hajlott kis utcák városában. Mégis, miért volt számára oly kínos és nehéz ez a néhány forró óra?

– Huszonöt év dicsősége koszorúz téged, városunk szülötte, nagynevű Mester – ezt harsogta feléje a polgármestertől az adóhivatali főnökgig mindenki az ősi, gögös, sárgafényű kaszinóteremben.

Mintha hernyó esett volna a nyakába, úgy kapta fel fejét a Mester hirtelen támadt iszonyattal, ahogy eszébe jutottak az ünneplés banális szavai,

a füst és illatpára. Megrázkódott a „huszonöt év dicsőségétől” s majdnem didergett a lány, édes tavaszi napsütésben. Arra gondolt, hogy íme huszonöt esztendő után, dicsőség és fáradalmas élet után, rettentő küzködések, fogcsikorgató nekiruszások után nem talál régi ifjúságának városában semmi szépet, semmi kedveset, semmi erőt-adót, amit elvihetne magával, mint egykor az ifjúságát újabb huszonöt esztendő elé... Az is eszébe jutott e reggelen Szergova Tamásnak, hogy őt mindig a történelmi emlékeztető, törökök által bitorolt, leégetett, feldúlt kis város festőjének tartották s kritikuskok, bírálók és jóbarátok egyaránt azokat a képeit találták sikerültnek, amelyek e különös, némán bóbiskoló város utcáit, tereit, titkos zugait beszélgetik. Most mégsem talált meg semmit a hangulatokból, melyek úgy tüzeltek egykoron a vérét s annyi szép alkotást szakítottak lelkéből.

Közben a négytornyú dómban harangozni kezdtek s egy-egy feketeruhás öreg asszony csoszogott át a fák alatt. A Mester most fizetett. Kezet fogott a kávéval, de bárhogy igyekezett, nem tudott elérzékenyedni. Majdnem haragudott magára, amiért ennyire üres és mozdulatlan maradt a szíve ennyi melegség és ünnepeltetés mellett is. Ahogy egykedvűen, magányosan és árván a fák alá igyekezett, ahogy a karcsú tornyok, paloták és zárdák között egykori és mostani önmagát nézegette, csak elcsavarodott benne minden érzelm. Már majdnem megriadt e furcsa és betegesen konok gondolatoktól s egy cseppet sem tudott örülni, hogy íme hosszú, gyötrelmes esztendők után itt van a régi házak, a régi emberek, régi kövek között dicsőségtől, sikerektől teljesen. Itt van és vele van minden titkos perce, érdeme és munkája...

Itt aztán megálltak Szergova Tamás gondolatai. Rövid, majdnem haragos mosoly törte fel ajkát. Lebiggyedt szájjal, megvetően tiport az árnyékra, mely testének hosszát, hajlott vállainak hajlását vetítette a homokra.

– Ugyan mit is ér minden dicsőség! – sóhajtott keserűen. – Az ember csak megy, megy és egyre veszít régi fényességéből...

Ó igen, a régi fényesség, a régi melegség! A lángolások és rajongások. A forró elszánások, a törekvő elindulás ideje! Vajjon mi is adott annyi erőt, annyi legyőzhetetlen, lebíratatlan hatalmat önmaga és mindenk ellenében? Mi volt az, ami átmentette koplalásokon, árvaságon, névtelenség és most elhozta a „huszonöt év dicsőséges koszorújához...” Bárhogy igyekezett is, nem tudott mosolyogni, ahogy a sárgafényű kaszinóterem hangjaira gondolt, sőt inkább mindig fanatikusabb, dacosabb erővel kereste agyában, szívében, a körülötte pihegő tájban, lehúnytszemű,

fehérhomlokú házakban, a palotákban, a templomokban azt a titokzatos, fellendülő, elküldő erejű hatalmat, mely útnak indította őt a kisvárosból.

Közben másodszer is harangoztak. Egyenkint muzsikáltak a templomok harangjai. Az ágostonoké, a ferenceseké, gyorsan elérték a Székesegyház Péter-harangjának komoly, mély kondulását, csak a Notre-Dame karcsú tornyocskájából tévedt késetten, kapaszkodón a harangszó. Körülölelték a hangok és úgy ringatták édesen, szelíden, akár a hullámok a rajtuk sikló csónakot.

Egyre többen érkeztek át a téren. Tiszta, ünneplő-ruhás emberek friss és vidám arccal baktattak a fák alatt a négytornyú, barnára égett dóm felé. A kitárt, hatalmas ajtók mint valamely örökkévalóságig felnyitott két kar csak ölelte, hívta magához a közeledőket. Feketekendős öregasszonyok mellett fiatal, sugárzó szépségű leányok, mesteremberek, iparosok és katonatisztek lépdeltek egymás nyomában s arcuk egyenlő és testvéries volt, ahogy elhaladtak egymás mellett. Aztán papok jöttek szaporán, lilaöves, hajlott vállú kanonokok, kéruhás leszegett fejű szeminaristák: kispapok, akik csak a köveket merték nézegetni. Szergova Tamás csak nézte valamennyit. Valamely irigy, fájó szorongással figyelte a sietést. Tudta, hogy most kilenc órakor kezdődik el a dóm nagymiséje. Maga is megindult a lépcsők felé az ölelésre-tárt kapuk felé. De szíve, lelke távol, nagyon távol volt ettől a lépéstől. Csak a kíváncsiság vitte, sietette előre.

Aztán, ahogy átlépte az utolsó lépcsőfokot is, a plébániaház boltíve alól mint egy széles, meleg, piros szalag kanyargott elő egy fiatal csapat. Tíz-tizenöt éves fiúk voltak, piros karingben. Hamvas gyermekarcuk fénylett, szemük vidáman, gondtalanul csillogott. Ahogy törték, szaporázták lépteik a tiszta kőcokkákat s kanyarogtak, közeledtek a dóm felé, Szergova Tamás szíve egyszerre különös, forró melegséggel telt el. Mintha kettényílt volna, feltárult volna ez a szív, felemelte mellkasát és egy nagy, hosszú lélekzéssel tört fel belőle a sóhajtás. – Ó, én ifjúságom, én édes, szép gyerekségem – mormolta csodálatos lágysággal és meghatódással.

– Jönnek az énekiskolások – rikkantott mellette egy vidám suhanc s egy pillanatra megállott a furcsán sóhajtozó, magában beszélgető festő előtt. A suhanc hangjára megrázkódott Szergova Tamás. Homloka gyöngyözni kezdett, mosolygott s egészen beleállt a nap aranykévéjébe s úgy nézte felfénylő, boldog szemekkel az immár egészen közelébe érkezőket, a város híres-nevezetes gregorián énekharának édes-torkú, tiszta tekintetű kis dalosait. Most, ebben az egyszerű, csendes pillanatban találta meg huszonöt év előtti énjét, lelkét

és rajongását Szergova Tamás. Itt nem ünnepelelték, itt nem ismerték, de mindennél forróbban érezte, hogy igazi dicsősége, művésztája itt kezdődött el a dóm lépcsőin, amikor ezelőtt huszonöt esztendővel megfestette a pirosinges gregoriánistákat.



– Glória – susogta hirtelen jött gyöngédséggel, ahogy eszébe jutott az első mindent meghozó képének sikere és a siker mámorja. Eszébe jutottak a régi dómbeli misék, melyeket vasárnaponként hallgatott, melyet soha el nem mulasztott, bárha reggelig itta is a feketét és borokat a Royalban. Maga előtt látta ezeket a különös áhítatú vasárnap délelőttöket, amikor az egyik oszlop mellől nézte a kóruson hajlongó énekeseket, nézte és hallgatta mindaddig, amíg végül is beleégtek, belemélyültek agyába, lelkébe, az újjaiba, amíg végül is vászonra kerültek, képpé lettek s elhozták Szergova Tamásnak az első és legnagyobb dicsőséget...

Egy pillanatra homályosan és párásan átfutott agyában az esti bankett harsogása, a felköszöntők banális üressége, a maga lelkének fáradtsága, vívódó tusakodása, az egész hajszolt, bűnösen emberi élete. Aztán, ahogy felzengett a harmadik harangszó, ahogy eltopogtak mellette az énekesek s pár pillanattal később felzúgott a kórus orgonája, valamely gyönyörű áldott vidámsággal, felszabdult hálával és lehajtott fejjel belépett a dómba. Válla néhányszor megrázkódott, ahogy megkereste az egykori oszlopokat, szemét könnyek futották el s lelke letérdepelt s boldog, alázatos áhítattal várta, hogy fölötte felzenjen gyermekségének Glóriája, az egykori hang és egykori hit, mely elhívta művészetét s örökös szolgálatra kényszerítette. Még látta az adófőnök vörös arcát, még hallotta a „huszonöt év dicsősége koronáz” című rettenetes mondatot, de immár nem volt csak lélek, csak szív, mely önmagára talált, ifjúságára talált a messzire hagyott dóm hajójában.

Egyházzenei nap – 2010. április 17.

Az OPUS Alapítvány Határtalan Misztérium c. programsorozatának részeként a Glatt Ignác Hagymányórzó Egyesület szervezésében 2010. április 17-én tartottuk a Pécsi Székesegyházi Énekiskola növendékeinek találkozóját.

Az eseményt a Hittudományi Főiskolán megrendezett „Laudate Dominum” elnevezésű egyházzene- és liturgiátörténeti konferencia előzte meg délelőtt, amelyen hat változatos témájú előadást hallhattak az érdeklődők. Dr. Fedeles Tamás a késő középkori körmenetek fő jellemzőinek bemutatásával illusztrálta a korabeli vallásos életet, Fodor Gabriella az organum floridum és az egyszólamúság kapcsolatát vizsgálta a Codex Calixtinusban, Jobbágy Valér DLA a kevéssé közismert manierista egyházzenéről beszélt, Pohánka Éva bemutatta a Pécsi Misekönyvről tudható könyvészeti érdekességeket, Kerekes Szilárd az Angster cégnek a Pécsi Egyházmegyében található korai hangszereiről számolt be, végül Onhausz Miklós felvázolta a székesegyházi énekkar repertoárjának sajátosságait 1888-tól napjainkig. A konferencia levezetésében Árvai Tünde végzős történész-hallgató segédkezett. Az első előadás előtt rövid gyászszünettel emlékeztünk Báthory László apátplébánosra, aki januárban örömmel értesült a rendezvény előkészületeiről, de ekkor sajnos már nem lehetett közöttünk.

A konferencia délelőttjén az egyesületi tagoknak köszönhetően süteménnyel, üdítővel és kávéval tudtuk kínálni vendégeinket.

A zártkörű ebéd és az azt követő szűk másfél óra lehetőséget adott az egykori énekiskolásoknak a vidám emlék-idézésre.

Az egész napos rendezvény lezárásaként Garadnay Balázs helynök, egyházmegyei zeneigazgató celebrált szentmisét, és tartott bensőséges hangvétellű prédikációt a Szent Mór Iskolaközpontnak helyet adó egykori Énekiskola-épület kápolnájában. A szertartás végén a Schola Sancti Pauli és a Székesegyház Palestrina Kórusa adott rövid koncertet. Vezényelt Fodor Gabriella és Jobbágy Valér.

Ez volt a Glatt Ignác Egyesület első jelentős erőpróbája, a pozitív visszajelzések pedig egyértelműen azt mutatják, hogy sikerrel vettük az akadályt. Ezúton is köszönjük a lehetőséget és az anyagi támogatást az OPUS Alapítványnak, és Fodor Gabriellának, valamint köszönetet mondunk minden közreműködő munkájáért.

Pünkösdhétfő Málomban

A Kertvárosi Plébánia egyházközségi vezetőségében is tevékenykedő Najbauer Noémi karénekes társunk ötlete nyomán 2010. május 24-én a plébániához tartozó málomi filia egésznapos pünkösdhétfői ünnepségén vettünk részt.

A kis kápolnában tartott koncerten az alábbi műveket énekeltük: Hassler: Jubilate Deo, Palestrina: Dies sanctificatus, Palestrina: Haec dies a 4, Hassler: Quia vidisti me, Thoma, Lassus: Tristis est, Marenzio: Cantantibus organis.



Kórusunk doyen-je, Palma néni, és karnagyunk, Jobbágy Valér Málomban – 2010. május 24.



A Palestrina Kórus koncertje – 2010. április 17.



A Schola Sancti Pauli karnagya, Fodor Gabriella konferál 2010. április 17.

Örömhírek

Gyermekáldás – 2010. augusztus 5-én megszületett Pórszász Balázs karénekes, egykori püspöki énekiskolás tanuló kislánya, Pórszász Lea Katalin. Jó egészséget kívánunk a kisgyermeknek, és édesanyjának, Reninek.

Eljegyzés – Simon Krisztina és Wéber József, a székesegyházi énekkar énekesei 2010 augusztusában, megismerkedésük negyedik évfordulóján eljegyezték egymást. Esküvőjük várhatóan 2011 júliusában lesz. Gratulálunk!



Sportnap – Tiszai László közbenjárásának eredményeképpen 2010. augusztus 28-án a „Nyugdíjasok Egyesülete, Pécs” Tenisz Klubja (Pécsi Szenior Tenisz Klub) Megyeri úti sportpályáján vendégeskedett a Palestrina Kórus. A változékony időjárás ellenére sokan eljöttek, fiatalok és idősebbek egyaránt tenisz- vagy pingpong-ütőt ragadtak, ismerkedtek a petanque szabályaival, és emellett elfogyasztották a halászevet, amelyet Pálmai Miklós készített el. Nagyszerű, közösség-erősítő program volt!

Kiállítás – 2010. augusztus 29-én, vasárnap nyílt meg a Székesegyházi Plébánia Kocsis László termében énekes társunk, Bizse Katalin iparművész Passió című gobelin-kiállítása. A tárlaton a Krisztus szenvedéstörténetét bemutató alkotások mellett más témájú faliszőnyegek is helyet kaptak. A megnyitóra megtelt a Kocsisterem, az alkotó számos barátja, ismerőse között a Palestrina Kórus tagjai is nagy számban megjelentek, hogy együtt örüljenek Bizse Kati sikerének.

CD-pályázat – Egyesületünk a Nemzeti Kulturális Alap Zenei Szakmai Kollégiumának pályázatán CD-kiadásra 200.000 Ft-ot nyert!

Haydn: Missa Cellensis

Augusztus végén az EKF programsorozat részeként a Schola Cantorum Sopianensis Egylet szervezésében, a Schola Cantorum Sopianensis, a Szekszárdi Madrigálkórus és a Regensburgi Egyetem Szimfonikus Zenekara 3 alkalommal adta elő Joseph Haydn Cecilia-miséjét (Missa Cellensis). Szólót énekelt Tóth Emília szoprán, Orcsik Judit alt, Szigetvári Dávid tenor, Jekl László basszus. Vezényelt Jobbágy Valér. A német zenekar művészeti vezetője Graham Buckland.

2010. augusztus 20-án Szekszárdon a Belvárosi Templomban az esti szentmise után koncert-jelleggel hangzott el a monumentális alkotás (a több mint 800 ütemes Gloria tétel önmagában csaknem fél óra alatt szólaltatható meg). Augusztus 21-én Mohácson, a Fogadalmi Emlektemplomban csendült fel a mű, immár a szertartás részeként. Végül augusztus 22-én, vasárnap a pécsi Székesegyházban, szintén a szertartásba ágyazva hangzott el a Cecília-mise. Utóbbi végén Dr. Goják János kanonok magyar és német nyelven egyaránt megköszönte az énekesek és zenészek munkáját, megemlítve a Pécs és Regensburg között fennálló több mint 125 éves egyházzenei kapcsolatot, amelynek megerősítésére, ill. újraalkotására is hivatott volt ez az esemény. A vasárnapi káptalani misén a változó részeket a Palestrina Kórus énekelte.

A SCS tagjaként a Haydn-mise előadásában részt vevő székesegyházi énekesek: Jobbágy-Radó Júlia, Jobbágy Kornél, Onhausz Miklós, Simon Krisztina, Pálmai Miklós és Wéber József.



Bizse Katalin: Passió (részlet; Jézus meghal a kereszten)

A Glatt Ignác Egyesület rendes és pártoló tagjainak névsora

Ádám László (Hilden, D), Dr. Arató József (Bp.), Aratóné Erdelez Teréz, Dr. Balogh Irén, Baranyai Ferenc, Dr. Baranyai Pál (Győr), Bartha Eszter (Bp.), Báthory László *tb. elnök*, Bencze László, Benyovszky Ágnes, Benyovszky Imréné, Benyovszky Monika, Benyovszky Tamás Imre, Bizse Katalin, Bognári Tamás, Bognár Ferencné (Kaposvár), Bokrétás András, Dobos Lászlóné, Egyed Ildikó, Fodor Artur (Bp.), Fodor Gabriella, Folkmann Ferenc, Gacsályi István (Bp.), Gálos Éva, Gegesyné Regős Orsolya (Bp.), Glatt Gábor (Bp.), Glatt Tamás, Dr. Göde Gizella, Halász Ágnes, Dr. Hegedüs Béláné, Horváth Bálint, Ivasivka Mátyás, Jandó Jenőné, Jobbágy Kornél, Jobbágy Valér *karnagy, vezetőségi tag*, Jobbágy-Radó Júlia, Kajsza László, Kardos István, Dr. Kellermayer Miklósné, Kerner Klára (Hásságy), Kézdi Árpád (Bp.), Király Lászlóné (Komló), Komáromi Alice, Konda Zsolt, Kovács Borbála Anna, Kovács Zoltán, Krausz György (Mohács), Krauszné Breitenbach Gyöngyi (Mohács), Magyarai Éva, Major Szabolcs Álmos, Dr. Mammel Ede, Dr. Marosy Jenő (Balatonederics), Maulné Dr. Tóth Csilla, Milovecz Ágota, Nagy Andrásné Rozgonyi Klára, Najbauer Noémi, Onhausz Miklós *ügyvezető titkár*, Onhausz Nikolett, Onhauszné Kovács Ildikó, Óbert Dávid, Pálmai Miklós, Dr. Péterfalvy István, Dr. Radnai László (Esztergom), Sávay Lászlóné, Schubert Barnabás, Sebestyén-Molnár Árpád (Nagydorog), Simon Krisztina, Suvák Andrea *vezetőségi tag*, Dr. Szabó Endre (Szekszárd), Szalai Szabolcs (Győr), Szende Antal, Dr. Szende Béla, Szentgyörgy-váry Péter, Dr. Szilágyi Károlyné, Szűts Éva, Dr. Temesi László, Tímár István, Tímár Teréz Pia, Tiszai László *vezetőségi tag*, Tóth Anna, Tóth János, Tóth Klotild, Tóth László *elnök*, Tóth Veronika Viktória (Kaposvár/Bécs), Vajk János (Regöly), Vajk József (Regöly), Vajk Tamás (Bp.), Vancsa Barbara (Szalánta), Dr. Vereczkey Lajos, Dr. Vereczkey Lajosné, Vidáné Kresz Beáta (Bóly), Vörösné Károly Andrea, Werner Imre, Wéber József (Tolna), Zakariás Pálma.



Kimutatás egyesületünk 2009. évi gazdálkodásáról

Bevétel

Alaptőke hozzájárulás –	
– Palestrina Kórus	54.000 Ft
Rendes tagdíj	60.000 Ft
Rendes tagok felülfizetése	35.000 Ft
Tb. elnök adománya	5.000 Ft
Pártoló tagdíj	214.500 Ft
Pártoló tagok felülfizetése	1.000 Ft
Palestrina Kórus tiszteletdíja	150.000 Ft
Banki kamat	482 Ft
Bevétel összesen	519.982 Ft

Kiadás

Megalakulás – ügyvédi költség	30.000 Ft
Megalakulás – bélyegző	4.500 Ft
Működés – papír és nyomtatványok	2.890 Ft
Működés – fénymásolás	545 Ft
Működés – számlavezetési díj	3.000 Ft
Működés – egyéb banki költségek	138 Ft
Toborzás és kapcsolattartás –	
– postaköltség és boríték	26.975 Ft
Toborzás és kapcsolattartás –	
– fénymásolás	3.000 Ft
Külső kapcsolatok	
(tagdíjak, előfizetési díjak)	3.500 Ft
Énekkar céljaira – fénymásolás	16.645 Ft
Énekkar céljaira – dossziék	950 Ft
<u>Palestrina Kórushíradó költségei</u>	<u>4.000 Ft</u>
Kiadás összesen	96.143 Ft

Mindösszesen

423.839 Ft	
Bankszámlán (2009. dec. 31.)	340.844 Ft
Házipénztárban (2009. dec. 31.)	82.995 Ft

A Palestrina Kórus által 2009-ben énekelt misék és motetták jegyzéke

Misék (zárójelben a szólamok száma)

Anerio:	Missa Brevis (4)
Croce:	Missa Prima „Sexti toni” (5)
Gabrieli:	Missa XV. „Pater peccavi” (6)
Lassus:	Missa „Laudate Dominum” (4)
Lassus:	Missa super Confundantur superbi (5)
Lassus:	Missa VIII. toni „Puisque j’ay perdu” (4)
Lotti:	Missa Quinta (4)
Palestrina:	Missa „Aeterna Christi munera” (4)
Palestrina:	Missa „Dies sanctificatus” (4)
Palestrina:	Missa „Dum esset summus pontifex” (4)
Palestrina:	Missa „Iste confessor” (4)
Palestrina:	Missa „Lauda Sion” (4)
Palestrina:	Missa „Sine nomine” I. (4)
Palestrina:	Missa „Veni sponsa Christi” (4)
Palestrina:	Missa Brevis (4)
Palestrina:	Missa Quarta (4)
Palestrina:	Missa Secunda (primi toni) (4)
Viadana:	Missa „Cantabo Domino” (4)
Viadana:	Missa „L’hora passa” (4)
Viadana:	Missa „Sine nomine” (4)
Victoria:	Missa „Gaudeamus” (6)
Victoria:	Missa „O quam gloriosum” (4)
Victoria:	Missa „Simile est regnum coelorum” (4)
Victoria:	Missa XIV. „Trahe me post te” (5)
Victoria:	Missa pro Defunctis (Requiem) (6)

gregorián	Missa „De angelis”
gregorián	Missa pro Defunctis
gregorián	Missa „De Beata Maria Virg.” – Gloria
gregorián	III. Credo

(*utóbbi kettő néhány esetben a polifon misekompozíció adott tétele helyett*)

Motetták (zárójelben a szólamok száma)

Aichinger:	Regina coeli (6)
Asola:	Christus factus est (4)
Bárdos:	<i>Nyújtsd ki mennyből (4)</i>
Bühler:	<i>Dona pacem</i>
Byrd:	Ave verum corpus (4)
Byrd:	Laetentur coeli (5)
Csemiczky:	Ave Maria in D (4)
Csemiczky:	Ave verum corpus (4)
Csemiczky:	Deus creator omnium (4)
Gallus:	Ecce quomodo moritur (4)
Halmos:	<i>Minden földek (4)</i>
Harmat:	De profundis (4)
Hassler:	Beata es (4)
Hassler:	Dixit Maria (4)
Hassler:	Domine, Deus meus (4)
Hassler:	Ecce Maria genuit nobis (5)
Hassler:	Jubilate Deo (4)
Hassler:	Laudate Dominum (4)

Hassler:	Quia vidisti me, Thoma (4)
Hassler:	Verbum caro (6)
Haydn:	Tenebrae factae sunt (4)
Josquin des Prés:	In flagellis (4)
Kodály:	<i>Ének Szent István királyhoz (4)</i>
Lassus:	Benedicite gentes (4)
Lassus:	Benedictus es Domine (4)
Lassus:	Confitebor tibi (4)
Lassus:	Confundantur superbi (5)
Lassus:	Dextera Domini (4)
Lassus:	Improperium expectavit (4)
Lassus:	Meditabor (4)
Lassus:	Perfice gressus (4)
Lassus:	Sperent in te (4)
Liszt:	Ave Maria (4)
Liszt:	Ave maris stella (4)
Liszt:	Pater noster (4)
Mettenleiter:	Mandatum novum (4)
Mozart:	Ave verum corpus (4)
Orbán Gy.:	Ave Maria (4)
Orbán Gy.:	Cor mundum (4)
Palestrina:	Ad te levavi (5)
Palestrina:	Angelus Domini (5)
Palestrina:	Ascendit Deus (5)
Palestrina:	Ave Maria a 5 (5)
Palestrina:	Deus tu convertens (5)
Palestrina:	Dies sanctificatus (4)
Palestrina:	Haec dies a 4 (4)
Palestrina:	Jubilate Deo (omnis terra) (5)
Palestrina:	Jubilate Deo (universa terra) (5)
Palestrina:	Lauda anima mea (5)
Palestrina:	Reges Tharsis (5)
Palestrina:	Scapulis suis (5)
Palestrina:	Super flumina Babylonis (4)
Palestrina:	Veni sponsa Christi (4)
Viadana:	Adoramus te, Christe (4)
Victoria:	Libera animas omnium (ex Requ.) (6)
Victoria:	O magnum mysterium (4)
Victoria:	O vos omnes (4)
Victoria:	Populus meus (4)
Victoria:	Quam pulchri sunt (4)
Victoria:	Vere languores nostros (4)
Victoria:	Versa est in luctum (ex Requ.) (6)*

Egyéb művek

Griesbacher: Ecce sacerdos II., Ingegneri: IX Responsoria ad Matutinum, Kodály: Jézus és a kufárok, Palestrina: Miserere, gregorián énekek, valamint Vecchi, Viadana és Zachariis falsobordone stílusban írt zsoltárjai.

(*A dőlt betűvel szedett művek kórustalálkozóknak összkari művei. A Victoria Requiem külön említett tételei a teljes műtől függetlenül is elhangzottak.*)

Gyász hírek

2010 márciusában hosszas betegség után, 72 éves korában elhunyt **Kajsza László**, az Énekiskola egykori növendéke (1947-1952), a Glatt Ignác Egyesület pártoló tagja. Tanítóként, majd mozigépészként dolgozott.



Krausz György (1937-2010)

Nem sokkal osztálytársa és barátja, Kajsza László után, június 3-án, életének 73. évében váratlanul elhunyt **Krausz György** tanár, karnagy. 1948-ban került a Székesegyházi Énekiskolába, és Mayer Ferenc keze alatt nevelkedett egészen 1953 januárjáig, az intézmény feloszlásáig.

Az énekiskolás évek hatására zenei pályára lépett. Tanári és sportedzői munkája mellett alapító karnagyja volt a Mohácsi Bartók Béla Vegyeskarnak, nyugdíjas éveiben pedig a Majsi Nőkart irányította. Azon kevesek közé tartozott, akik őrizték a lángot a legnehezebb években is, ápolták az egyházi zene ügyét, ellenszélben is hűek maradtak az egyházhoz és a Musica Sacrához. Lelkes szervezőként nagyszabású kórusművek mohácsi megszólaltatása fűződik a nevéhez. 1993-ban, Monteverdi Vesprojának az előadásához a rövid időre újraélesztett Énekiskola fiúkórusát is elhívta.

Gyurka bácsi 1999-ben mesterére emlékezve nagyszerű, forrásértékű könyvet írt Mayer Ferencről és az Énekiskoláról Bíboráhítat címmel. Sajnos a könyv mindössze 300 példányban jelent meg, így mára szinte hozzáférhetetlen. Feleségével együtt az elsők között csatlakozott a Glatt Ignác Egyesület pártoló tagságához, érdeklődéssel figyelte az énekkar és az egyesület munkáját.

Halála utáni vasárnapon a káptalani nagymiséen a Palestrina Kórus Krausz György emlékére elénekelte a Glatt Ignácnak tulajdonított négyszólamú Lauda Sion-t, amely az énekiskolások „himnusza” volt.

Éveken át tartó súlyos betegség után meghalt **Dr. Sóllymos Adorján** orvos, az Énekiskola volt növendéke (1947-50).

2010. augusztus 6-án tragikus autóbalesetben életét veszítette **Molnár Katalin**, a Palestrina Kórus egykori énekese, aki a Püspöki Énekiskola működését angoltanárként és lelkes szülőként egyaránt segítette. Az elmúlt években az Apáczai Csere János Nevelési Központ angoltanáráként dolgozott. Augusztus 20-án szülőföldjén, Csíkszeredában helyezték örök nyugalomra. Augusztus 17-én a Pécsi Köztemető kápolnájában engesztelő szentmisét celebrált lelki üdvéért Garadnay Balázs helynök. A Palestrina Kórus az alábbi műveket énekelte: Missa pro defunctis (gregorián) (Introitus, Kyrie, Graduale, Sanctus, Benedictus, Agnus Dei), Victoria: O vos omnes, Byrd: Ave verum, Josquin des Prés: In flagellis, Gallus: Ecce quomodo.



PALESTRINA kórushíradó

HIT - MŰVÉSZET - HAGYOMÁNY

A PÉCSI SZÉKESEGYHÁZ PALESTRINA KÓRUSÁNAK LAPJA

Felelős szerkesztő: Onhausz Miklós

E-mail: glatt.pecs@gmail.com

Web: <http://palestrina.try.hu>

A Kórushíradó korábbi számai letölthetők weboldalunkról.